

एकाच वेळी खूप जास्त वास्तव

अतिरेक म्हणून वेडेपणा, दृष्टी म्हणून वेडेपणा

त्यांनी मला वेडा म्हटले.

एकापेक्षा जास्त वेळा.

कधी मी खूप विचार करायचो म्हणून.

कधी मला खूप जाणवायचे म्हणून.

आणि कधी फक्त मी गोष्टी वेगळ्या कोनातून पाहायचो म्हणून.

कालांतराने मला कळले की ज्याचे वर्गीकरण आपल्याला करता येत नाही, त्याला आपण बहुतेकदा वेडेपणा हे लेबल लावतो.

मंदिराने वापरलेले हेच ते साधन.

एक वर्ग ठरवा.

एक लेबल शोधा.

माणसाला तुम्हाला आधीच माहीत असलेल्या गोष्टीची एक कमी आवृत्ती बनवा.

शब्द शतकागणिक बदलतो.

कार्य बदलत नाही.

तरीही एक प्रकारचा वेडेपणा अतिसंवेदनशीलतेतून जन्माला येतो. अति प्रश्न विचारण्यातून.

खोली नसलेले पृष्ठभाग स्वीकारता न येण्यातून.

वेडेपणा म्हणजे एक खोली जिथे विचार भाषेपेक्षा वेगाने धावतो. जिथे भावना सगळ्या एकदम येतात.

जिथे हृदयाला आपली दारे बंद करता येत नाहीत.

तिच्यातून जाणारा कोणीही कधीच न बदलता बाहेर पडत नाही. कारण त्याने काहीतरी पाहिलेले असते.

आणि जे पाहिले गेले आहे, ते न पाहिल्यासारखे करता येत नाही.

अनेकांना वाटते की वेडेपणा हा बुद्धिमत्तेच्या विरुद्ध आहे.

मला तसे पटत नाही.

कधी कधी ते जवळचे नातेवाईक असतात.

कधी कधी वेडेपणा म्हणजे आपल्या अंतिम मर्यादेपर्यंत पोहोचलेली बुद्धिमत्ता.

तो बिंदू जिथे ती आता आवरता येत नाही.

जिथे तिला खूप जास्त संबंध दिसतात.

खूप जास्त अर्थ.

एकाच वेळी खूप जास्त वास्तव.

आणि जेव्हा असे होते, तेव्हा भाषा पुरेशी उरत नाही.

फक्त हावभाव—किंवा शांतता—एक अपूर्ण अनुवादक म्हणून उरतात.

हा त्या खोलीचा एक अर्धा भाग आहे.

बाहेरून पाहिले तर तो अतिरेक आहे.

आतून पाहिले तर ते काहीतरी पूर्णपणे वेगळेच आहे.

असा एक प्रदेश आहे जो फार थोडे लोक ओळखतात.

तो गोंधळ आणि स्पष्टता यांच्यामध्ये आहे.

जखम आणि समज यांच्यामध्ये.

कोसळणे आणि पुनर्जन्म यांच्यामध्ये.

मी त्याला सजग वेडेपणा म्हणतो.

तिथे संबंध दिसू लागतात.

मुखवटे गळून पडतात.

बारकावे बोलू लागतात.

हे समजावून सांगणे कठीण आहे.

ज्यांनी तो कधी अनुभवलेला नाही, ते त्याला गोंधळ समजतात.

खरे तर, तो त्याच्या उलट आहे.

तो अतिरिक्त स्पष्टता आहे.

एकाच वेळी पाहिलेले खूप जास्त वास्तव.

सजग वेडेपणात जगणारे हरवलेले नसतात.

ते फक्त अशा ठिकाणांतून प्रवास करत असतात जिथे इतर अजून पोहोचलेले नाहीत.

एकदा आम्ही अशा एका ग्राहकाला भेटायला गेलो जो कधीच वेळेवर पैसे देत नसे.

त्याच्या विलंबामुळे तो सतत थकबाकीदारांच्या यादीत परत येत असे. क्रेडिट मॅनेजरलाही यात लक्ष घालावे लागले.

तो मिलानहून आला होता.

अधिक विश्लेषक.

अधिक तर्कशुद्ध.

कमी भावनिक.

तरीही तो ग्राहक ऐकायला तयार नव्हता.

काळ लोटला.

एके दिवशी मी त्याला पुन्हा भेटलो.

मी म्हणालो:

“अभिनंदन. तुमचे नाव आता थकबाकीदारांच्या यादीत नाही. शेवटी तुम्हीही इतरांसारखे झालात.”

त्याने माझ्याकडे पाहिले.

हसला.

आणि उत्तर दिले:

“माझ्या प्रिय मित्रा, पुन्हा पाहा. तुम्हाला मी दिसलो नाही, याचा अर्थ मी तिथे नाही असा नाही.”

त्या क्षणी मला काहीतरी उमगले.

सजग वेडेपणा म्हणजे जे अस्तित्वात नाही ते पाहणे नव्हे.

बाकी सगळे दुसरीकडे पाहत असताना जे अस्तित्वात आहे ते पाहणे.

अतिरेक आणि दृष्टी या दोन खोल्या नाहीत.

ती एकच खोली आहे, आणि तुम्ही कोणते दार वापरता त्यावरून तुम्ही तिला कोणते नाव देता हे ठरते. जे तिला वेडेपणा म्हणतात ते बाहेर उभे आहेत.

ते त्या खोलीचे वर्णन करत नाहीत.

ते साच्याचे रक्षण करत आहेत.

आणि त्या साच्याबाहेर जगणाऱ्या कोणालाही साच्याने कधीच माफ केलेले नाही.

Ferdinando